

UZASADNIENIE

J. J. został oskarżony o to, że:

1. w dniu 26 kwietnia 2016 roku w Ł. groził W. B. (1) uszkodzeniem samochodu pokrzywdzonego, czym wzbudził w pokrzywdzonym uzasadnioną obawę, że groźba zostanie spełniona tj. o czyn z art. 190§ 1 k.k.
2. w dniu 03 czerwca 2016 roku w Ł. groził W. B. (1) uszkodzeniem samochodu pokrzywdzonego oraz w dniu 05 czerwca 2016 roku w Ł. groził uszkodzeniem ciała pokrzywdzonego, czym wzbudził w pokrzywdzonym uzasadnioną obawę, że groźby zostaną spełnione tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 1 czerwca 2017 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi uznał oskarżonego J. J. w ramach zarzucanych mu czynów za winnego tego, że:

- a) w dniu 26 kwietnia 2016 roku w Ł. groził uszkodzeniem samochodu należącego do W. B. (1), czym wzbudził w pokrzywdzonym uzasadnioną obawę, że groźba zostanie spełniona, przy czym dopuścił się tego czynu w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności wymierzonej za umyślne przestępstwo podobne, czym wyczerpał dyspozycję art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;
- b) w dniu 03 czerwca 2016 roku w Ł. groził uszkodzeniem ciała W. B. (1), czym wzbudził w pokrzywdzonym uzasadnioną obawę, że groźba zostanie spełniona, przy czym dopuścił się tego czynu w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności wymierzonej za umyślne przestępstwo podobne, czym wyczerpał dyspozycję art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;
- c) w dniu 05 czerwca 2016 roku w Ł. groził uszkodzeniem samochodu należącego do W. B. (1), czym wzbudził w pokrzywdzonym uzasadnioną obawę, że groźba zostanie spełniona, przy czym dopuścił się tego czynu w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności wymierzonej za umyślne przestępstwo podobne, czym wyczerpał dyspozycję art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

oraz przyjmując, że czyny opisane w punktach a), b) i c) stanowią określony w art. 91 § 1 k.k. ciąg przestępstw na podstawie art. 190 § 1 w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, na podstawie art. 46 § 2 k.k. orzekł od oskarżonego J. J. na rzecz W. B. (2) nawiązkę w wysokości 1000 zł oraz zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 522,37 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych.

Wyrok Sądu Rejonowego został zaskarżony apelacją w części dotyczącej orzeczenia o karze na niekorzyść oskarżonego przez prokuratora, który zarzucił zaskarżonemu orzeczeniu błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za postawę wyrokowania polegający na przyjęciu, że w sprawie nie ma podstaw do orzeczenia środka karnego w postaci zakazu zbliżania się oskarżonego do pokrzywdzonego.

W konkluzji apelacji prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie zakazu zbliżania się oskarżonego do pokrzywdzonego na odległość mniejszą niż 5 metrów w okresie 5 lat od dnia uprawomocnienia się wyroku, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja wniesiona przez prokuratora nie była zasadna.

Sąd Rejonowy słusznie uznał, iż zebrany w sprawie materiał dowodowy nie dał żadnych podstaw do przyjęcia, aby zachowanie oskarżonego wobec W. B. (2) związane było z bezpośrednim kontaktem z pokrzywdzonym.

Wszystkie groźby przypisane oskarżonemu wypowiedane były wobec dzieci oskarżonego podczas rozmów telefonicznych. Orzekanie zakazu zbliżania się oskarżonego do pokrzywdzonego nie pozostawałoby zatem w jakimkolwiek związku z popełnionymi przez oskarżonego przestępstwami. Co więcej sam pokrzywdzony przyznał, że oskarżony nie rozmawia ani z nim, ani z byłą żoną (k. 131).

Gdyby nawet przyjąć argumentację prezentowaną w apelacji prokuratora, że oskarżony jest sprawcą niepoprawnym, odpowiadającym w warunkach recydywy z art. 64 § 1 k.k., i orzeczenie zakazu zbliżania się do pokrzywdzonego ma na celu zagwarantowanie pokrzywdzonemu bezpieczeństwa, to przecież realia przedmiotowej sprawy dobitnie ukazują, że taki zakaz nie jest w stanie spełnić oczekiwanej przez prokuratora funkcji w sytuacji wypowiedania gróźb telefonicznie za pośrednictwem innych osób.

Nie ulega zaś wątpliwości, że zarówno kara jak i środki karne powinny być orzekane racjonalnie i pozostawać w związku z okolicznościami popełnionego przestępstwa.

Mając na uwadze powyższe, uznając że rozstrzygnięcie Sadu Rejonowego było prawidłowe, zaś zarzuty zawarte w apelacji prokuratora niezasadne Sąd Okręgowy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok obciążając kosztami postępowania odwoławczego Skarb Państwa.